

РЕШЕНИЕ

№ 15055

гр. София, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13573** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Т. Г., гражданин на Република Т., чрез адв. Ш., срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ за Република България от 02.12.2025 г. по заявление от 11.09.2025 г. на Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т.. Иска се отмяна на обжалвания отказ, поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира разноски.

Ответникът - Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., в съдебно заседание не е представляван и не е изразил становище по същество.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление от 11.09.2025 г. жалбоподателят Т. Г., роден на 18.03.1982 г., гражданин на Република Т., е поискал да му бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване – вид Д. Приложено е удостоверение за сключен граждански брак от 14.02.2024, съставено въз основа на акт за сключен граждански брак № 002 от 09.02.2024 г., съставен в [населено място]. Бракът е сключен със С. А. Ш., с фамилно име след брака е Г. с адрес [населено място], кв. Горна гледка 115.

Приложен е договор за наем (л.22), сключен на 10.07.2025 г. между Д. Д. Д., ЕГН [ЕГН] – наемател и Т. Г., гражданство Т., роден на 01.09.1966 г., чрез пълномощника си Й. А.. Видно от нотариалната заверка, на 10.07.2025 г. пред нотариус с район РС-Пловдив, са положени подписите на наемодателя Д. Д. Д., ЕГН [ЕГН] и Й. А., ЕГН [ЕГН], като пълномощник на Т. Г.,

гражданство: Р Т., дата на раждане 1.9.1966 г., място на раждане Р Т..

Приложена е и декларация по §1, т. 20, б. „б“ от ДР на ЗЧРБ (л.22 – гръб), от която се установява, че Д. Д. Д. предоставя адрес на пребиваване на Т. Г., гражданство Т., [дата на раждане], в собствения му имот с адрес по документи за собственост [населено място], [улица] (УПИ III-409).

Представена е по делото Декларация от С. А. Г. (л.23 – гръб), с постоянен адрес [населено място], кв. Горна гледка № 115, в която е посочено, че деклараторът ще осигурява подслон и издръжка на лицето Т. Г., [дата на раждане], гражданин на Р Т., за времето, през което ще пребивава в Република България на адрес кв. Горна гледка № 115, [населено място].

От чужденеца – кандидат за виза и съпругата му е представена и декларация, в която са посочили, че са сключили граждански брак на 09.02.2024 г. в [населено място], живеят заедно от датата на сключване на брака, от брака им няма деца, изповядват ислям, съпругата владее български език, и бракът не е сключен поради материални облаги и не е с цел заобикаляне на законите на Република България.

По заявлението е издаден Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване (л.8). Като основание за постановения отказ е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Съгласно изложените мотиви при проверка на адреса не е открит никой. В искането за виза не е посочен телефон за контакт. При извършени справки в АИС – БДС се установявало, че съпругата на апликанта е с постоянен и настоящ адрес в друго населено място – [населено място], заедно с двете си малолетни деца, регистрирани на същия адрес. Посочените данни от апликанта за адрес са приети за неверни. Отказът е връчен на 03.12.2025 г.

Приложено е писмо рег. № М-823/27.01.2026 г. на ДАНС (л.48), видно от което съгласувателната процедура по подаденото заявление е осъществена от ТД „НС“ [населено място], като е изразено положително становище в националната визова информационна система, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

По делото е представена и Докладна записка №5386р-7648/20.10.2025 г. (л.54), в която е посочено, че на 17.10.2025 г. е извършена проверка на адрес [населено място], [улица], с цел проверка на данни по искането за издаване на виза. За домакин на чужденеца е посочен Д. Д. Д.. На посочения адрес не е бил открит никой. Къщата е била оградена с висока масивна ограда и плътни метални врати. От жена, живуща на същата улица била получена информация, че собствениците на къщата идвали рядко в нея, тъй като имали друга къща в [населено място]. Записано е, че при позвъняване на телефона на съпругата на молителя, операторът е отговорил, че „номерът на абоната е недостъпен“.

От правна страна:

Съгласно чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В случая е поискана именно такава виза вид „D“. В жалбата се твърди нарушение на чл. 8, т. 2 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, като са изложени подробни съображения относно извършеното нарушение във връзка със сключения брак на жалбоподателя с българска гражданка, поради което обжалването е допустимо.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските

представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи.

Съгласно чл. 9е ЗЧРБ условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет. Това е именно Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Според чл. 27, ал. 3 от Наредбата Министърът на външните работи по предложение на дирекция „К. отношения“ определя със заповед длъжностните лица в дирекция „К. отношения“, които имат право да вземат решения за издаване или отказ на виза за дългосрочно пребиваване.

В случая отказът е издаден от Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., компетентен съгласно цитираните разпоредби и представената Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи, с която в т. 3 е възложено на ръководителите на консулските представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Заповед № 212/12.11.2024 г., с която Т. П., Съветник, КДЛ, е определен да издава формуляри по образец за отказ за издаване на виза.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяната на издадения отказ на формално основание. Актът е издаден в писмена форма – стандартен формуляр Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 НУРИВОВР, като са изложени в достатъчна степен мотивите на административния орган, обусловили формираната от него воля.

В конкретния случай основанието за постановения отказ е разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Административният акт е издаден в съответствие с материалния закон. Съдът споделя изводите на административния орган, че е налице деклариране на неверни данни от страна на жалбоподателя. При извършена проверка на посочения от апликанта адрес, никой не е открит, а в искането за виза не е посочен и телефон за контакт. Задължението за предоставяне на адрес в Република България в заявлението за издаване на виза, е именно с цел лицето да може да бъде намерено от държавните органи за извършване на необходимите проверки и потвърждаване на декларираните от него факти и обстоятелства. Видно от Докладна записка рег. № 5386р-7648/20.10.2025 г. - при позвъняване на телефонния номер на съпругата на жалбоподателя – [ЕГН], нито тя, нито съпругът ѝ са открити, като е отразено, че абонатът е недостъпен. Посочените в докладната записка обстоятелства следва да се приемат и за допълнителни мотиви към обжалвания отказ, съгласно ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС. Неоткриването на жалбоподателя на посочения от него адрес и на известния телефон е дало основание на административния орган да приеме, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, който извод се споделя и от съда.

В подкрепа на изводите за деклариране на неверни данни е и обстоятелството, че в представения договор за наем и в декларацията по §1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ е налице посочване на невярна дата на раждане на жалбоподателя, което води до извод, че представените документи са с цел формално изпълнение на законовите изисквания при кандидатстването за виза. В Заявлението за издаване на виза чужденецът е посочил, че ще пребивава на адрес: [населено място], [улица], като в изпълнение на чл. 19, т. 2 от Наредбата е представен Договор за наем (л. 22), в който като наемател е посочен „Т. Г., гражданство Т., роден на 01.09.1966 г.“. Видно от нотариалната заверка, същата удостоверява, че подписите върху този документ са положени от Д. Д. Д. ЕГН [ЕГН] и Й.

А., ЕГН [ЕГН], като „пълномощник на Т. Г., гражданство Р Т., дата на раждане 01.09.1966 г.“, място на раждане Р Т.. От апликанта е представена и Декларация по §1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ на собственика на посочения за пребиваване имот (л.22-гръб). В нея е посочено, че Д. Д. Д. предоставя на „Т. Г., гражданство Т., роден на 01.09.1966 г.“, адрес за пребиваване – [населено място], [улица]. И в тази декларация е посочено, че лицето е родено на 01.09.1966 г.

В противоречие с описаните по-горе документи се установява, че апликантът е с дата на раждане 18.03.1982 г., което е видно от представения паспорт и попълненото заявление за издаване на виза. Това несъответствие води до извод, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Доколкото твърденията за нарушение на право по ЕКЗПЧОС обуславя процесуалната допустимост на жалбата, то съдът следва да се произнесе и по така направеното оплакване за нарушение на правото на семеен живот. Съдът намира, с оглед доказателствата по делото, че не е налице нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС, противно на твърденията в жалбата. Видно от заявлението, апликантът не е посочил като причина за влизане – събиране на семейство – раздел IV. т. 21. В тази връзка, неоснователно в жалбата се твърди, че е налице нарушение на чл. 8 ЕКЗПЧОС - право на семеен живот. Апликантът не е вписал това обстоятелство като основание за влизане в страната, нито е посочил в т. 26 „Предвидено място за пребиваване“ адреса на съпругата си, а друг адрес - [населено място], [улица]. В попълнената от него декларация /л.24/, е записано, че семейството няма общи деца, а в представената декларация на съпругата му /л. 23 гръб/, е отразен друг адрес за пребиваване - [населено място], кв. Горна гледка № 115. Недоказани са твърденията в жалбата, че жалбоподателят трябвало да се грижи за две малолетни деца – тези на съпругата му, предвид изначалното посочване на различни адреси на пребиваване от Т. Г. и съпругата му. Следователно не може да се приеме, че е налице нарушение на правото му на семеен живот.

Установява се също така, че жалбоподателят е имал предишно пребиваване в България на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ до 08.01.2020 г. - чужденци, които осъществяват търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването. През 2023 г. лицето е с прекратено производство за продължително пребиваване със Заповед на ОДМВР К.. Т. Г. има няколко предходни брака, сключени с български гражданки, видно от приложената справка /л. 27/. Посочените обстоятелства в своята съвкупност водят до извод, че реалната цел на апликанта в РБ не е обединяване на семейството и че по същество се цели заобикаляне на закона, за да бъде получено исканото право на дългосрочно пребиваване.

В обобщение съдът намира, че оспореният административен акт е законосъобразен и не са налице отменителни основания, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

Воден от горното, Административен съд София-град, 13-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г., гражданин на Република Т., чрез адв. Ш., срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ за Република България от 02.12.2025 г., издаден от Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т..

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от получаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

